

NEN SLAG VAN DEN MOLEN

Van wat hadden we in onze kinderjaren schrik? Ho, van veel, zeker.

Allee, neem nu de pastoor; die kwam u liever niet tegen want het was altijd iets. De champetter keek naar u alsof hij kon lezen wat u uitgespookt had of wat er nog komende was. De nonnen en meesters op de school hadden losse handjes en daar liep u, willen of niet, regelmatig tegen. Eén of andere landloper die opdook waar ge hem niet verwachtte; eigenlijk een brave burger die niemand kwaad deed maar die de kwade stempel kreeg en hem nooit meer kwijt raakte. De oorlogsheld met één been of één arm; ook daar waren wij bang van zonder te weten waarom. Later kwam dan ons vrouw... hoho.

Is schrik hebben een ziekte? Nee.

Is schrik hebben gevaarlijk? Nee.

Heeft onze jeugdschrik zijn sporen nagelaten? Ja! Goede of slechte? Ik denk meer goede!

Het heeft ons voor een deel gesterkt, gevormd en vooral normen en regels bijgebracht. Zonder het te beseffen leerden we daardoor respect krijgen voor onze medemens op een manier die ze tegenwoordig 'barbaars' en van de 'oude tijd' noemen.

We werden alert en leerden dat 'voorkomen beter was dan genezen'. Schrik hebben, was een levensles. Maar nog nooit is de schrik bij de mens nu zo aanwezig geweest. Niet zozeer meer voor individuen maar voor zaken die op ons af kunnen komen. Reële gevaren waarvoor een omwegje maken geen soelaas brengt.

En ik kan weer beginnen: de klimaatverandering, extreme weersomstandigheden, stijgende zeespiegel, verlies van biodiversiteit... zijn bedreigingen voor de toekomst.

Op gebied van gezondheid krijgen we te maken met nieuwe virussen, pandemieën en ongezond voedsel.

Ook de technologie waar we dagelijks gebruik van maken kan zich tegen ons keren. Denk aan het misbruik van AI, datalekken en cyberaanvallen.

Ons milieu staat zeker ook in het lijstje en moet steeds opnieuw strijd voeren tegen de industrie die maar plastic en chemisch afval blijft de wereld in sturen. Zuivere lucht wordt net als drinkwater de uitdaging van de eeuw.

En dan de nieuwste zorgenkinderen: de 'oorlogen en conflicten', wereldwijd. Zaken die iedereen schrik aanjagen en niet gezond zijn voor geest en lichaam want ken je de definitie van schrik?

Schrik: een plotselinge, intense emotie die optreedt als reactie op een onverwachte of dreigende situatie, fysiek kan dit gepaard gaan met verhoogde hartslag, versnelde ademhaling en samentrekken van spieren.

Oei, ik heb deze week nog een film gezien waarin ze dat regelmatig hadden en het was nochtans geen horrorfilm... hoho.

En kunnen wij daar wat tegen doen? Ja.

Neem de media met een korrel zout en volg alleen de betrouwbare. Bereidt u voor op het meest voor de hand liggende en werk mee aan deze van het milieu en de gezondheid.

Maak u niet teveel zorgen over zaken waar u geen invloed op hebt. Daarvoor dienen onze leiders. Allee, zij daar in Brussel die bang zijn om aan hun job te

beginnen. Conclusie: bang zijn is menselijk! En wie niet bang, is krijgt ook slaag.

Maar laat ons eerst eens een beetje schrik hebben om onze hobby te verliezen, dit zou een ramp zijn.

Ik heb het al eens vermeld: “Men wil alleen nog spelen.” Een goed recht en ook het doel dat nagestreefd wordt. Maar ook daar hoeft preventie en veiligstelling op de toekomst. Van liefhebber, maatschappij tot hoofdbestuur moet er besef en actie zijn. Met andere woorden: mensen die de verantwoordelijkheid nemen en alleen respect vragen van diegenen die er de vruchten van plukken. Anders wordt het vissen, hoho.

Wie nog geen schrik te pakken heeft, moet het nakomende verhaal maar eens lezen; een ‘Leuvensestoofvertelling’ die ik aanhoorde als tienjarige en er voor gezorgd heeft dat ik lang wachtte om ‘de katjes in het donker te knippen’, ja man!

In het stille dorpke Wiekegem , verscholen tussen de eindeloze velden en oude bossen, stond op het hoogste punt een prachtige windmolen. Al meer dan 150 jaar: de trots van iedere dorpeling. In het naastliggende molenaarshuis woonde molenaar Staf met zijn vrouw en vier kinderen.

Staf had zijn pa opgevolgd en hoopte dat één van de twee zonen die al meewerkten in de molen dit ook zou doen. De windmolen werd door Staf onderhouden als zijn vijfde kind. Alles werkte alsof het nieuw was en de boeren kwamen hun graanoogst aanbieden om tussen de gigantische molenstenen te malen. Als betaling kreeg Staf een deel van de aangebrachte zakken die hij dan voor zichzelf maalde. Iedere vrijdag trok hij met paard en kar naar de stad bij de bakkers met de verse bloem. Deze betaalden hem in frankskes en zo was de cirkel rond. Iedereen content!

Op een stormachtige vrijdagnacht hoorde hij een verdacht geluid aan de molen, sprong zijn bed uit en ging kijken met de lantaarn. Eén van de zeilen van de bovenste wiek was losgekomen en lag te slaan. Staf probeerde de wiek tot beneden te krijgen maar een rukwind besliste daar anders over en de boel schoot in gang en Staf werd aan zijn vest mee genomen en draaide ettelijke toeren mee tot hij met een plof in de weide naast zijn molen terecht kwam, morsdood! Zijn vrouw vond hem in de koude morgen, ja, alles was koud!

Vier dagen later werd hij begraven en de twee zonen namen de moeilijke taak op zich, met vallen en opstaan. Het dorp had een verschrikkelijk rampverhaal. Maar het eigenlijke verhaal moest nog beginnen.

Want de vrouw van de begrafenisondernemer vertelde in het winkelke bij Mariette Rettekete dat haar man bij het 'afleggen' van Staf gezien had dat hij zijn trouwring niet droeg... en dat op de dag dat hij naar de stad ging en... dat hij niet alleen zijn bloem ging verkopen maar ook bloemekes ging plukken, zijn trouwring dan uitdeed en vergeten... en... Allee, 't was maar een gedacht, van horen zeggen en niet voort vertellen... Ge kent dat hé.

Binnen de twee dagen was de eens zo geprezen molenaar een vrouwenloper en bedrieger geworden. En toen het als laatste aan het oor kwam van zijn weduwe, zette ze kwaad de molen stil. Gedaan! De roddelkonten lachten in hun vuisten, de pastoor kwam de lustduivel uit de molen drijven van op grote afstand en de boeren waren in paniek. Want wie zou hun graan malen?

En toen begon de miserie in Wiekegem!

Om middernacht werden de mensen uit hun slaap gehaald door angstwekkende geluiden in de straat.

Sommigen zeiden dat het voetstappen waren, anderen hielden het bij slepende geluiden, nog anderen hoorden een onverstaanbare stem, de rest zat onder zijn deken te beven want er was op hun deur of blaffeture geklopt!

Het werd nog erger als ze 's morgens op de kasseien witte vlekken zagen. Zelf op de deuren stonden witte afdrukken. Griezelig!

Het dorp stond in rep en roer maar de champetter, burgemeester en pastoor gaven niet thuis. Schrik ja! Na middernacht was er geen levende ziel te zien in het dorp. Zelfs honden en katten bleven binnen! En dit was allemaal begonnen met een roddel over een trouwring die nergens te vinden was; niet op het lijk, niet in de molen, nergens niet. Het dorp was klaar om een spookdorp te worden vol angstige mensen. Maar waarvoor?

Vinkenier Jef raapte al zijn verstand samen, begon de waanzin van dit alles in te zien want hij kende Staf zeer goed en geloofde niets van de roddelmadammen. De ring moest worden gevonden en iets in hem zei dat deze bij het drama moest van zijn vinger geschoven zijn.

Hij was vogelliefhebber en had een jaar geleden een eksterjong met de hand opgekweekt. Een prachtige vogel maar een smerige dief die alles pikte wat blonk. Hij had ook al gemerkt dat de mussen zot waren van het witte poeder (?) op de straat en hij ontdekte dat het bloem was. Met zijn boerenverstand

kwam hij tot het besluit dat het iets te maken had met de molen en Staf zaliger.

Op een nacht, na het angstmoment, stapte hij in de duisternis naar de molen en ging binnen. In het schaarse licht van zijn lantaren verscheen er een witte gedaante wat sterk op een manspersoon leek. Jef deed bijna in zijn broek maar bleef stokstijf staan. Plots zei het 'ding' met een diepe kelderstem: "Ik wil rust, waar is mijn trouwring, ik ben onschuldig..." en weg was het. Jef zijn broek was nat, hoho.

Nu was hij het zeker, het was de geest van Staf en hij zocht de ring. Dus moest hij daar ergens buiten zijn want binnen was alles al omgekeerd.

Vroeg in de morgen wanneer de zon haar eerste stralen op Wiekegem losliet, stond hij al aan de molen met zijn ekster, 'Dief' genaamd. Hij liet hem los en blij cirkelde hij over de weide rond de molen. Plots dook hij naar beneden, pikte wat op en vloog richting het huis van Jef waar zijn kooi stond. Jef had het gezien, had het vermoeden dat hij iets blinkend had gevonden en het bij de rest in zijn kooi bracht. En ja, bingo!

Tussen een paar geldmuntjes, glasscherven en koffielepels lag een trouwring met de namen in van Staf en zijn Louise. Hij bracht deze naar de molen en legde hem op de molensteen. Nog één nacht hebben de mensen schrik gehad en dan nooit meer. De ring was weg en de nachtridder ook.

Een week later heeft hij zijn verhaal gedaan en iedereen was blij. Maar ook beschaamd omdat ze Staf beticht hadden van overspel. Zijn vrouw liet de twee zonen de molen terug opstarten, de boeren konden opnieuw zaaien en oogsten, de bakkers bakken. Als de molen draaide en ge luisterde goed dan hoorde u: "Dank u, dank u..." Zelfs nu nog.

Wat begon met een ongeluk, verder ging als een roddel en eindigde met de waarheid, werd een 'Leuvensestoofverhaal' dat menig aanhoorder bang maakte, de hartslag deed stijgen, de ademhaling versnellen en... toen was de stoof uit.

En het verhaal ook.

Lucien van GENT

(bronvermelding fotomateriaal: <https://www.google.com/search>)